

980118-1

Když mluvíme o „pravých jsoucnech“ jakožto vnitřně integrovaných událostech, schopných reagovat na své okolí, musíme toto okolí (vlastně – vzhledem k pravému jsoucnu jakožto subjektu – spíše prostředí, jehož je právě jsoucnem „středem“) chápat nejen prostorově, nýbrž také a dokonce zejména časově. Tím však otvíráme závažný problém: do jaké míry můžeme časové „prostředí“ „objektivovat“ tak, jako můžeme objektivovat „prostředí“ prostorové jakožto „okolí“? Je vůbec něco takového jako „časové okolí“, které by se na základě jistého osvojení mohlo stát pro konkrétní subjekt jeho „časovým prostředím“? Samozřejmě nám tady nejde o otázku povahy samotného osvojování (např. o otázku anticipací), nýbrž o otázku onoho „osvojovaného“. Jak si vlastně subjekt – a zejména lidský subjekt, jímž jsme my sami – „osvojuje“ svou vlastní budoucnost (budost)? Jakým způsobem se jednotlivé budosti skládají, přes sebe překládají, navzájem se prostupují a tak vytvářejí jakousi společnou, obecnou „budoucnost“? Jak může jeden subjekt zabudovat do odhadů své vlastní budoucnosti (budosti) také odhady „budostí“ jiných subjektů, které pro něho mají význam? V jakém smyslu se takový odhad „dotýká“ skutečnosti, v jakém smyslu se vztahuje ke skutečnosti, o níž nelze říci, že je jakkoli „dána“, tj. že je součástí „fakticity“, protože „ještě není“?

(Praha, 980118-1.)